

smo v cerkvico tjà pred Marijin oltarček. Vže prejšnjega dne smo nabrali v gozdu dišečih šmarijnic, utrgali v grmovji beli zimoles, pridružili jima plavih potočnic in tako naredili darček našej nebeškej materi. To smo se naučili od svoje dobre babice, Bog jej daj večni mir in pokoj, dobra ženica je bila, katera nam je po večkrat pripovedovala, kako ljubo je Mariji in njenemu svetemu detetu Jezusku, če vidi, da jej prinašajo otroci dišečih cvetic. In, da-si je bil na ónem malem postranskem oltarčku, v katerem je bila stara podoba naše nebeške kraljice cvet pri cvetu, vender se je našlo mesto tudi za naše šopke. Položili smo jih nekako resno tjákaj, a ko smo pozneje pogledali na óno staro podobo, zazdelo se nam je, da so očesca ljubega Jezuska kar v nas obrnjena in se mu ziblje okoli usten sladák posméh, češ, dobro ste storili, ljubim vas, ker ste dobri in nedolžni, le še dalje ostanite taki. Hm, in kdo bi mogel reči, da ni Jezusčku všeč, če otroci časté njegovo sveto Mater?

Zabučale so orglje in oglasila se je pobožna Marijina pesen. Morda vže, da je bilo vsakemu ugodno v srci, ker ga ni bilo, kateri bi ne bil odprl svojih ust Mariji v slavo. Pelo je vse mlado in staro, moško in žensko in vseh glasovi so se strinjali v veličasten slavospév.

„Oj Marija naša mati
Bila si in boš nam ti“ — — —

peli smo in vsak je čutil, da je ni boljše in skrbnejše matere od Kraljice meseca majnika.

Tako je bilo prvi dan, tako drugi, in prej nego smo si mislili in želeli, prispel je zadnji dan meseca majnika. Zeló težko smo se poslovili od njega in mu naročali pri slovesu, da škoraj zopet pride. In prišel je, evo ga zopet pri nas! Prijatelji moji, saj nam je obilo cvetja prinesla cvetoča vzpomlád, berimo ga, nesimo ga tjà na Marijni oltarček. Nù, ne samo šopke in cvetje, tudi svoja srčeca ponesimo, njih bode še bolj vesela Kraljica majnikova. Naša srčeca jej darujmo, pa kaj bi jej darovali, saj so vže davno njena. Ali morda nè?

Naš strijček.

Istanoval je na jednej strani ceste, mi na drugej. Res mu je vže bilo lice nagubano, res je imel dolgo sivo brado in velike brke, a vender se ga nismo bali mi otroci. Kadar ni bilo njega pri nas, bili smo pa mi pri njem. Ej, saj nas je pa tudi ljubil naš strijček! To je bilo skakanja, kadar smo smeli z njim na izprehod, a to je bilo vsaki dan, če je bilo le ugodno vreme. Jeden mu je prinesel debelo okovano palico, drugi malo čuden, starodaven plašč, tretji široki klobuk in hajdi v naravo božjo. In ko smo bili na prostem, bil je, kakor da bi bil postal tudi on nam jednak. Lovili smo se ondù in igrali na travniku, a ko je bilo tega vže dosti, vrnili smo se zopet počasi domóv, ker je bil vže star mož naš dobri strijček.

Po zimi je bilo drugače. Takrat so prenehali izprehodi, naš strijček je sedel po ves božji dan v svojej gorkejši čumnati, premetaval velike knjige in pušil tobak. Nù, ko smo prišli otroci k njemu, takrat nam je jel kaj pripovedovati. Saj je tudi imel kaj, hodil je mnogo po svetu in bil celó onkraj morja. Razprostrl je takrat pred nami velike zemljevide, katerih mi niti prav razumeli nismo. Iskali smo, iskali v njih našo vasico, ali našli je nismo, le glavno mesto naše dežele je bilo zaznamovano s črno pičico. To je vender preveč, da niso zaznamovali naše vasice, mislili smo si. Kaj pa vender mislijo ti gospodje, kaj smo mi! Strijček je pa vlekel po zemljevidu s paličico in nam kazal, kje je on vse bil. Takrat smo otroci spoznali, da je bil strijček daleč, daleč, in še bolj smo ga spoštovali. Nù, od onod, kjer bi imela biti naša vasica po mnenji našega strijčka, bilo je do glavnega mesta komaj toliko, kolikor je muha dolga in vender se pride tjà komaj v dveh dneh, a do tam, kjer je bil strijček, bilo je nekoliko pedí, se vé, da naših, pa recite, da ni bil naš strijček daleč? Pripovedoval nam je o brezkončnem morji, o velikih mestih, o hitrih ladijah, a mi smo ga poslušali z odprtimi ušesi in usti. Vsi smo želeli jedenkrat tjà, kjer je bil naš dobri strijček.

Minulo je moje veselo življenje, ko sem moral po želji roditeljev v mestno šolo. Težko sem se ločil od starišev in dóma, težko od starega strijčka. Smijal se mi je dobri strijček in dejal — pojdi, pojdi, postaneš še kdaj gospod, in potlej bodeš tudi ti lahko popotoval, kakor sem popotoval jaz, to se zna, da tvojega strijčka takrat ne bode več na svetu! To reki, podaril mi je v spomin lepo knjigo s podobami. Otišel sem jokajoč se in si mislil, da ne bodem nikdar več videl svojega strijčka. Kadar koli sem utegnil, pregledoval sem v mestu ono knjigo s podobami in se spominjal nanj. Vender dobil sem ga še mnogokrat zdravega in veselega, ko sem se vračeval iz mesta na počitnice, le brada mu je še bolj posivela. Zdaj sem njegova pripovedovanja še raje poslušal, saj sem ga bolj razumel. Učil sem se v mestu tudi o ónem, o čemer mi je strijček pripovedoval. In zopet sem se vrnil v mesto in zopet prišel na počitnice, a našel nisem več dobrega svojega strijčka — —

Spisal P. V—j.

Veverica in volk.

(Basen.)

Veverica je skakala z vejice na vejico in padla na spečega volka. Volk poskoči in jo hoče snesti. Veverica prosi: „Izpusti me!“ — Volk reče: „Dobro, jaz te izpustim, samó povej mi, zakaj ste veverice takó vesele. Meni vselej mrzi, ko vas gledam na vrhu dreves veselo se igrati in skakati.“ — Veverica reče: „Pusti me poprej na drevo, z drevesa ti hočem vse povedati, a tukaj se te bojim. Volk jo izpusti, veverica spleza na drevo in reče volku: „Tebi zato mrzi, ker si hudoben; a veverice smo zato vesele, ker smo dobre in ne storimo nikomur zlá!“

(Iz ruščine prel. Ant. Jaklič.)

